

zonder de ervaring van Jezus' tegenwoordigheid. Er waren niet eenige lieden, die zich om een belijdenis schaarden, in één vorm van eeredienst hun vereenigingspunt vonden, of saam in een gemeente bleven, wijl hun vaders daar beleden hadden. o, Neen, oneindig heerlijker was het optreden van Christus' Kerk in de bezielde dagen harer schoone jeugd. Het was Jezus, het was de Christus zelf, die zich nu in Spanje, dan in Afrika openbaarde, en harten verwon en verlost om zich schaarde. Het was „de Heer mede betuigende,” die allerwegen zelf de banier des Kruises oprichtte. Men kon niet anders dan eerst op Hem zien, daarna op de Gemeente. De Gemeente, dat was de Koning eerst, en om den Koning zijn gekochte en verlost, zijn vrijgemaakte, jubelende Koningskinderen.

Er lag in die eerste levensvolheid der Gemeente een wonder, bekorende, geheimzinnige kracht. De scheiding van de niet verlost wereld was nog zoo scherp. Dit sloot den stroom des levens in zijn bedding op, en wijl dat stroombed nog zoo eng was, nog door rots en klip moest geleid worden, was het persen en dringen van de wateren des levens zoo frisch en tintelend, zoo onweêrstaanbaar en doorzettend. Er was nog weinig gedacht, nog minder begrepen; van de chemische analyse dier wateren wist men nog niet. Maar men leefde, zooals een kind leeft. Met een gemoed, voor diepe indrukken ontvankelijk, met een onbevangen geest, die zich geheel gaf om te genieten. Men had ze nog gesproken, die Jezus gezien hadden, en de schittering van dat oog bij het noemen van den naam des Gezegenen had zich voortgeplant en de geestdrift ontstoken. Jezus' naam was nog een macht, waarvoor ieder week, die, als stond Hij daar nog, levenswarmte uitstraalde, en uit de volle borst met een lofzang werd begroet.

Men noemt ze de Martelaarskerk, men kan ze met 't zelfde recht de zingende Kerk noemen. „Als de Bruidegom zou zijn weggegaan, dan zouden ze treuren !” Maar de Brui-